

Vánoce, vánoce přicházejííí, zpívala si pánčička. A nikdo nešel. Taky Chtíc, aby spal, si zpívala. Ale to jsem jí jako nemohl splnit, páč jak jsme si už jednou řekli, čert nikdá nespí a pak bych taky mohl o něco přijít. Takže spánek nepřicházel v úvahu.

Jak jsi krásný jezulátko přišlo na řadu pozdějš a to jsem jí vodsouhlasil, páč krásný jezulátko to já jsem. Vona sice říká, že jsem mezulán a ne jezulátko, ale to se plete. Jsem jezulátko, malinký, líbezný, roztomiloučký.

Nejdřív doma vobá s páníkem cídili, až to fšade vonělo. Pak se k tomu přidala vůně z trouby. To vám ale bylo něco! Zvlášť když nám s Bubicí trochu káplo. Blbý bylo, že občas s páníkem večer někam vypadli. Když se ale vrátili, měli balíčky!! A balíčky jsou dosti zábavná věcička. Rádi s Bubicí demolujeme balíčky, zvlášť když uvnitř něco obsahují. Enemže tydle balíčky voni dycky někam vodlifrovali a my utřeli čumáky. Ale - ne nadlouho, jak jsme měli časem zjistit. Bubina byla nad věcí, páč vona už ví, ale mě to trochu znervózňovalo.

Nejdřív ovšem prej bylo třeba vyšňořit byt, takže to u nás začlo svítit, občas hořet, vonět po skořici, občas po spálené purpuře. To podle toho, jak se pánčičce dařilo, či nedařilo rozvonět či rozhořet purpuru či jiné voňavostě.

Vánoční výzdoba u BubiŠtajnů

Místo na chalupu se jezdilo na výlety. A to je supr věc. Nejlepší výlety jsou, když vedou do hospody. To už jsem zjistil. Velmi rychle. Neb hospoda rovná se něco dobrýho. Mám moc rád třeba Unhoští výlety - to se jde valnou část kolem potoka a já tam můžu pádit, stejně jako v potoce, co vytvořili nedávno u nás za barákem. Je mi jedno, jaký je počasí nebo roční období - každé den, když je tam voda, tam musím vlítnout a pádit sem a tam. A v Unhošti taky, tam je to lepčí, páč je to hluboký. Pánčička už vzdala nějaký pokusy mi vysvětlit, že je zima a koupání jaksí... no, prostě vidíme to každé jinak.

Pochopitelně ne všechny výlety jsou Unhoští, ale všechny jsou fajn. A ten jeden, ten byl

úplně zvláštní. Nejdříve jsme chodili lesama. No chodili, chodili. Chodili voni s Bubicí, já jsem proudil. No proudil, proudil. Jednu chvíli sem i doproudil. Páč prej když mi nefungujou zvukovody, budu zkrátka zatčenej. Tak jsem řápal vedle pánčičky a dělal pana Smuténku. Aby se jí mě zželelo. Jsem dobrej, takže se to povedlo a já byl zas volnej. A proudil. Nejlepší bylo, když jsme jednu chvíli sešli z cesty a šli volně lesem. Dolů z kopce. Z prudkýho kopce, to jsem lítal jak podervanej.

Lešem jsme došli až k tomu... k hradu! Dost velký stavení. A šli jsme dovnitř. A to jsem teda čubrněl. Bylo tam nejen spousta lidí, ale hlavně spousta věcí k vidění. A k čuchání. Nejlepější čuchání bylo tam, kde prodávali pečenou šunku. Hmmmmm, v tomhle se s pánčičkou a Bubicí dost shodneme. Musíme říct, že teda pečená šunka neměla chybu. Ani ty zelňáky, co nám dal páníček. Já bych si bejval ešče dal taky tu polivku, co tam u stolku, kde jsme seděli, jedl ten malej klučina. A von taky nebyl proti, ale... nebylo nám přáno ani z jedny strany. Hlavně, že si pánik koupil asi tak tunu tureckýho medu a pánčička medovinu. Sobci. Pak jsme šli úplně dovnitř do hradu a tam toho taky bylo!! Museli jsme se chovat vzorně a byli za to vodměňovaný. Kupodivu jsme ani nic nerozbili.

Zpátky do auta jsme dorazili už ve tmě a cestou domů upadli s Bubitkou do bezvědomí. Dobrý to bylo, spoustu jsem toho viděl a pánčička byla spokojená, jak žiškovej sem, že ani tři čerti děsiví mě nepoděsili a že jsem se hezky choval.

Tak jsme si tak užívali tohodle zvláštního času. Pánčička toho šňoření bytu a pálení a následnýho hašení všeho možnýho. My výletů a... pečení cukroví.

To taky není marná činnost. Jen by se mohlo víc rozdávat. A ne to zase strčit do krabice a šup s tím někam do pryč, abychom k tomu nemohli. Zvlášť, když to navíc bylo třeba cukroví přímo psí!! Proč když bylo psí, ho těm psům nedaj hned, to nechápu. Ale jednoho dne jsme se dočkali. Jak cukrovího, tak těch úžasnejch skovanejch balíčkůch.

Ponejprv přišla veledobrá večere, kdy jsme si skvěle nacpali pupky. Vždycky když si nacpem pupky, vleje nám to eneržiji do žil a začnem proudit prostorem, bitkařit, krámovat a hlemejždit se. Tentokrát ovšem hlemejždění dostalo zcela jinej rozměr. Páč po jídle se otevřely dveře do obýváku a to sem teda čubrněl. Stála tam sosna - jak jinak, než taky vyšňořená, a pod ní!!!! Pod ní!! Habakůk balíčkůch! Žjofka, to bylo Eldorádo.

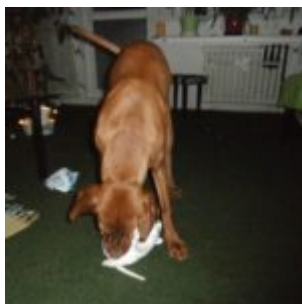

Štajn a Bubi o Vánocích

Vlítli jsme tam - hlavně teda já. Bubi je hodná, věděla, že to je pro mě poprvní, tak nechala tu první radost jen pro mě a sama se upozadila. No teda jako takhle, vona se upozadila hlavně k tý míse s dobrotama, páč jako obložená mísa prej je jako ta košile, a balíčky jako ten kabát, říkala. Prostě prej bližší košile než kabát. Já jsem hravej, moc hravej, takže jsem to tam celý rozpohyboval. Balíčkyy, balíčky, cupování, trhání mašlí. Tjo, kdybyste viděli, co všechno tam bylo!!

Museli jsme bejt s Bubicí úplně nejhodnější, protože víte co? Spoustu žužlacích věcí jsme dostali. Každý dva buřty. Původně jsem myslel, že jsem si při večeři ten pupek narval k prasknutí, ale ne. Věřte, že skulinka se tam ešče našla. A bylo dobře, že jsem se takhle posilnil. Protože, prooooooto-že! V dalších balíčcích bylo megapřekvápko. V jednom krysa, v druhým krysa, v třetím měkoučkový přetahovadlo, ve čtvrtým měkoučkový přetahovadlo... lítalo to všechno prostorem.

Bubi v poměrně krátké době ztratila zájem o svou krysu a svý přetahovadlo, a tak jsem je adoptoval. Aby jim to nebylo líto. Bubi na oplátku chtěla adoptovat moje žužlo věci. To ale naščestí pánčička nedovolila, že by jí bylo blbě. Jako ne že bych neměl o žužlo věci zájem, ale víte, vona taková plyšová krysa - vite, jak se krásně zabíjí?? Jak s ní můžete mydlit sobě o hlavu, o nábytek?? Supr věcička. A ty přetahovadla?? No to už je vůbec vychytávka. S tím se můžete rovnou i bičovat. A jak krásně a pevně se do toho můžete zahlodnout!!! To je fakt lábuš.

Štajn s dárečkem

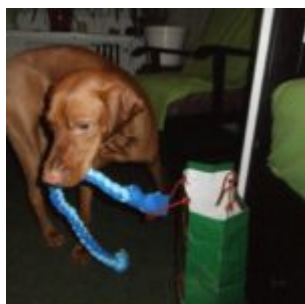
Lítal jsem tam tu s krysou, tu jsem mával házedlem. Občas jsem zaasistoval při rozbalování jinech balíčkůch. Prostě pod sosnou bylo dosti živoučko. Pak najednou ani nevím, co se stalo a... bezvědomí. Vzbudili mě až na venčení.

Ráno sem fšecky hnedle pěkně vzbudil, abychom si užili den. Pánčička je inteligentní a tak vzala vánoční házedlo s sebou! To bylo prima, zahlodnul jsem se do něj a cukal s pánčičkou tak, že to vypadalo., jak když je napojena na 220. Dlouhý ranní procházky! A za světla navíc! To je primissima. Jako ne že bychom normálně ráno šli jen vyčůrat a zpátky, to ani náhodou. Jsme venku vždycky každej den tak půl hodinky, abychom se nejen mohli vypustit my, ale abychom taky mohli vypustit páru a doma pak byli za hodný. Takže je vždycky nějaká zábavička, pro potěchu těla a ducha.

Jenže teď bylo pochopitelně prostou ešče víc! Nebylo nutný hlídat hodiny, a když jsme se potkali třeba s kámoškou foxlicí, mohli jsme se pozabíjet do bezvědomí a nebylo nutno po nějaké době naši sešn rozpouštět, páč že povinnostě volají. Povinnostě si vzaly dovolenou, stejně jako pánici. Pak musela pánčička do práce a zůstali jsme doma jen s páníkem. A napadnul sníh. A!! To značí vrcholnou zábavičku.

Miluju fšecky ty koniny, co pánik vymyslí. Jako třeba když mě bombarduje sněhovejma koulema. Lítám za nima a chytám je a... žeru je. A Bubi je taky chytá a žere. A taky je super, když pánik čutá sníh. Se dycky rozeběhnu a útočím a von kope a lítaj gejzíry sněhu. Suprovka. Každěj den jsme si udělali výlet naší oblíbenou trasou z Unhoště do Nouzova a zpátky. Odpoledne přišla pánčička a uspořádala buď nějakou akcičku doma a nebo jsme dělali válendogrando. To ale nevydržím dlouho. Jsem vižla a prostě vižla toho moc nenaleží. Radši se třeba přetahuju.

Ale nechodila do práce pánčička dlouho, takže jsme si zas mohli užívat lítání, bojování, přetahování a mazlení se. Každý den se odněkud zjevila kouzelná krabička s cukrovím a my si s Bubinkou dali do noty. Bubina občas měla cukroví i s masem, páč vona je piraňa, jak říká pánčička, a začasto uhlodne podávanou dobrotu až někde u lokte. To já ne, já jsem něžný líbeznivý chlapínek. Asi i proto jsem dostal tolika moc dárků, že jo?

Štajn s dalším dárečkem

Tak ale já je taky fšeckny potřebuju. Nutně. Páč on totiž stereotyp ubíjí, víte? Takže je lepší, když mám plnou hračkárnu a můžu si vybrat, s čím si zrovna budu hrát. Pánik teda říká, že je to bedna plná zbytečností, ale nemá pravdu. Potřebuju to fšecko - i to, co jsem už vypitval. Páč třeba taková hlava od Stromkový Myši Plyši. Pravda, utrhnul jsem ji od tělíčka. Ale víte proč? Páč takhle se dá krásně strčit do kapsy a pak venku někde schovat a já ji hledám. A je to těžší, než kdybych hledal celou Stromko Myšu Plyšu, ta by byla hned vidět. A taky tím, že jsem ji rozpitval na dvě části, jsem hnedle bohatčí, páč mám takhle hračky dvě! Hlavu, kterou můžu hledat, a tělíčko bez hlavy, který můžu buď cupovat a nebo si ho házet po bytě.

Takže uznejte, že já potřebuju hodně moc hraček, to je bez debaty, a tak doufám, že i ty další Vánoce na mě zase bude hodnej Jéžišek pamatovat, ponivadž jsem i nejhodnějši z nejhodnějšich, takže si to i zasloužím.

Vánoce, vánoce přicházejí (Štáj 11)

Bubi pod stromečkem